

nosaltres pujant costa amunt feyam via cap al cim de la carena del soley de Sant Pons d' Aulines.

Una volta situats ja en els llisos del cim de tot de la montanya, contemplavam un horitzó encantador.

Fins que la vista 's perdia en una confosa faixa plomosa, que lluny, molt lluny estava extesa com un vel, apareixia tota la inmensa vall, enmurallada per dues cordilleres de montanyes, sembrada de grans munts de terra escampats per la plana com monjoes de fajol, que presentant-se petits a nostra vista eran gegantins turóns escampats allí per la potentia má de la naturalesa.

Preludià la sortida del sol una gran resplandor y luego ab magestuosa pausa sorti un foch carminós, que s' anà enlayrant, enlayrant, repartint per tots indrets sos resplandents raits, reflectantse sobre la gebrà que cobria l' hervey ab brills d' esmeralda, que pujava de color en les gotes de rosada, que penjavan de les branques de l' encatifat.

Separats cosa de trenta passos caminavam horisontalment per la montanya, tinguent cada hu prop seu el perdiguer rastrejant ab satisfacció y corrent ara á dalt, ara á baix ó pujant algún marge, enflayrant sempre al peu de les mates de jonsa, de ginebra ó dejús de les grogues falgueres per si son olfat li deya que per allí hi havian tocat perdus.

¿Qué te rastre 'l Tan?..... la Xula sembla que para..... el Nerón segueix una petja..... aquí hi ha un esgarra-pay de conill..... y altres diálechs per aquest istil era la única conversació que teniam, interrompuda bores seguides, hasta que un petit senyal del gos, ó algún altre incident de cassera digne d' esser trasmés als companys, feya posar la llengua en moviment.

La remor de les esquelles del bes-

tiar que per allí pasturava, el ressó dels picarols dels gossos, la fressa del riu que s' arrossegava á baix de tot de la montanya, el soroll monoton de les fulles dels arbres al petonejarse empeses per suau oreig, els gemechs esgarrifosos dels rochs, que tiravam pera aixoroyar la cassa, al rodolar montanya avall, el só metálich de les perdus al alssarse, l' estruendo de les descargues que retruyian en la fondalada, esfereint l' ayre y els crits forts de talaya..... talaya..... pronunciats y repetits ab accent de goig, eran les notes que perturbavan el silenci que regnava en la boscuria.

El sol estava perpendicularment al cim nostre en mitj d' un cel blau transparent, que no tenia ni el més petit nuvol que l' emborronés.

Era mitj dia; haviam cassat al soley y 'ns preparavam pera anar á cassa de becades en l' ubach de Sant Pons.

¡Quin paisatge més poétich aquell!

Els espessos pins de joliu brancaje, que vetllan aquell paradís solitari y cubreixen ab un sostre de verdor la tendra molsa, que encatifa aquell terrer, sembla que s' enorgulleixin de tenir tant bella comanda.

El sol apenes s' atreveix á tocar els cims de les branques més altes d' arantles ab sos raits y sols algún qu' altre més atrevit é indiscret atravessa les branques y escalfa la molsa.

Aquell lloch está impregnat d' un sublim misteri, está dotat d' un mutisme respectuós, convida l' esperit á á la meditació y aquest obeint prest, s' en puja més depressa que l' áliga en les céliques regions de l' ideal, en ales d' una fantasia somniadora y en aquell sublim enlayrament se senten els éxtassis arrebatadors d' aquell amor mut ab forsa irresistible en l' aubada de la juvenesa, que s' oculta com relliquia sagrada en lo més fons